

BETTY NEELS

Laevareis pulma

Originaali tiitel:
Betty Neels
Cruise To a Wedding
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 1974 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B04410022
ISBN 978-9949-82-885-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Operatsioonisaalis käis töö veel hilisel ajal. Hommiku-poolik oli olnud vaikne, vaid mõned kerged juhtumid, aga kell kaks kõik muutus. Lihtne pimesooleprobleem osutus divertikuliidiks ja ehkki järgmised kolm operatsiooni läksid sujuvalt, paiskas kohest sekkumist nõudev song pärastlõunaste lõikuste järjekorra segamini. Härra Gore-Symes, Royal City haigla vanemkonsultant, jõudis vaevu teha kümneminutilise pausi, et teed juua, ning oli juba kolm tundi graafikust maas.

Loveday Pearce, operatsioonisaali ülemõde, oli pannud oma töötajad tööle nii hästi, kui sai, ja nad lõpuks minema saatnud, ehkki hilja. Niisiis nüüd, kui kell oli peaaegu kaheksa õhtul, oli sinna jäänud vaid üks õdedest, Peggy Cross, teise aasta õendusõpilane. Ta ei hoolinud eriti tööst operatsioonisaalis ja seetõttu teda ka eriti palju ei kasutatud. Kohal olid veel tehnik Bert ja võrratu proua Thripps, abiõde, kes

oli operatsioonisaalis töötanud nii kaua, et Loveday ütles vahel, et hädaolukorras oskab see naine kindlasti kõik valmis panna ja töö ise ära teha. Loveday noogutas nüüd sellele tublile prouale, kui too hakkas kausse vahetama, ning proua Thripps, kes noogutusest aru sai, lõpetas oma tegevuse ja tööpäeva. Niigi oli juba väga hilja ja kuigi Loveday teadis, et naine oleks kaeblemata tööle jäänud seniks, kuni teda vajati, oli tal kodus mees ja kolm last. Oleks olnud ebaõiglane paluda tal veel kauemaks jääda – nad pidid ilma temata hakkama saama.

Härra Gore-Symes, keda assisteeris resident Gordon Blair, tegeles oskuslikult oma patsiendi anatoomia erinevate osadega, pöörates neile täit tähelepanu. Varsti pidi ta lõpetama, jäänud oli ainult sigmoidoskoopia, mis võttis aega vaid mõne minuti. Loveday tõstis oma kenasti kujundatud kulmu õe poole, andes märku, et too hakkaks ära panema instrumente, mida enam vaja polnud, ja noogutas jälle õendustudengile, kes oli kannatamatu ja tahtis lahkuda. Kohale jäid ta ise, õde ja Bert – ta noogutas ka mehele. Bert oli üpris kibestunud ilmega šotlane, kes Lovedayd väga hindas, ent mis ületundidesse puutus, olid tal ranged vaated. Mees lahkus ja operatsioonisaal tundus tühi. Loveday korjas ülejäänud arstiriistad kokku ja pani kaussi ning andis need õele. Tä ulatas residendile käärid, härra Gore-Symesile mehe enda nõelahoidja ja nõela, mis doktorile meeldis, ning laskis mõtetel õhtusöögil liikuda. Oli

olnud pikk ja väsitav õhtupoolik ja Loveday hakkas natuke longu vajuma.

Härra Gore-Symes astus tagasi, pani nõelahooidja lauale, ütles: „Palun lõpeta see, Gordon,“ ja sammus minema, et haiglariided seljast võtta. Minnes ütles ta rahulolevalt üle õla: „Veel üks, jah?“

Viimane patsient kärutati sisse kümne minuti pärast ja härra Gore-Symes, kes tooliserval istus, vaatas oma treenitud silmadega sigmoidoskoopi. Ta oli loomult rahulik mees, aga nüüd oli see, mis ta huultelt tuli, kõike muud kui rahulik lause. Loveday, kes oli pärast nelja-aastast operatsiooniõena töötamist harjunud igasuguste vägisõnadega, kergitas korraks kulmu ning võttis oma ülemuse vabanduse rahulikult vastu ja tänas vaikselt jumalat, et tal oli olnud ettenägelikkust panna käru valmis just selliseks õnnetuks juhtumiks nagu see.

„Veel üks...“ Kirurg neelas sõna alla, „divertikuliit, Loveday. Kui kaua sul aega läheb?“

„Ma olen valmis, kui teie olete, *sir*.“ Ta sundis end reipalt rääkima – kui tema on väsinud, kuidas siis doktor peaks end tundma? Ta polnud enam noor mees. Loveday sosistas õele, kes neid jälgis, et too annaks palatile teada, ning pikast harjutamisest tuleneva rahulikkusega ulatas Gordonile esimese steriilse rätiku.

Operatsioon läks väga hästi ja pisut enne kella kümnet toimetati patsient minema ning öine sanitar, kes oli neile appi saadetud, valmistas kõigile kohvi. Aga Loveday ei raisanud kohvi joomisele aega, vaid

jõi poole ära, palus end vabandada ja läks tagasi operatsioonisaali. Mõne minuti pärast ilmus sinna Peggy Cross. Nad tundsid oma tööd hästi ning peaaegu sõnu vahetamata puhastasid instrumendid, panid need hommikuks valmis, küürisid ja pesid, poleerisid ja kor-rastasid, kuni operatsioonisaal nägi välja nii plekitu, nagu Loveday kõrged standardid nõudsid. Alles siis ütles neiu:

„Jumal küll, milline päev, Peggy – taevale tänu, et homme hommikul pole enne ühtteist midagi.“ Ta võttis rääkides kitli seljast ning eemaldas siis mütsi ja maski, mida ta polnud viitsinud varem eest võtta. Välja ilmus võluv nägu, hoolimata selle väsimusest: suured pruunid silmad, mida ääristasid mustad ripsmed, sirge nina ja ilusa kaarega suu otsustava joonega lõua kohal. Ta juuksed olid väga tumedad – külluslikku sügavat pruuni värvi, aga praegu sassis, ehkki tavaliselt olid need kuklal saleda kaela kohal tihedas krunnis. Ta oli pikka kasvu ja mitte eriti sale, aga ta liikus graatsiliselt, mistõttu paistis saledam, kui tegelikult oli. Ta kõndis aeglaselt üle operatsioonisaali, pani kitli, maski ja mütsi kasti, keris varrukad alla ja seisis ning ootas õe järele. Too oli väikest kasvu ümar tüdruk ümmarguse rõõmsa näoga, mis isegi pärast mitut ületöötundi, mille eest talle ei makstud, naeratas ikka.

„Õhtusöök?“ küsis ta Lovedaylt, kui nad koos operatsioonisaalist väljusid. Loveday sulges enda järel hoolikalt ukse ja peatus oma kabineti juures. „Aitäh,

mina ei soovi – aga sina mine. Ma teen raamatupidamist ja joon teed, kui ühiselamusse lähen.“ Ta haigutas laialt, soovis head ööd ja istus laua taha. Ööde, kes operatsioonisaali üle võtab, pidi varsti kohal olema – ta annab siis võtmed ja selleks ajaks peaks olema operatsiooninimekirjaga lõpetatud.

Lõpuks läks ta oma tuppa, võttis mütsi peast, pistis sussid jalga ja hakkas minema teed tegema. Enamik ta sõpru oli väljas ja praegu oli tal hea meel üksi olla – vann ja voodi näisid väga ligitõmbavad.

Ta oli poolel teel ukse juurde, kui see valla paiskus ja üks neiu sisse astus. Ta oli noor ja pikka kasvu, sama pikk kui Loveday, aga kui viimane oli tumedate juustega, siis sellel tüdrukul olid tuhkblondid juuksed ja säravad sinised silmad ning uhked kurvid. Ta peatus ukiselävel ja hüüatas dramaatiliselt ning pisut turtsakalt: „Loveday – ma mõtlesin, et sa ei tulegi! Ma muudkui ootasin ja ootasin. Mul on tohutu jama.“

Loveday sai aru, et tee peab ootama. Ta hakkas oma vormirõivaid ära võtma. Rimada oli ta parim sõber ja meeldis talle väga, isegi kui too oli vahel kannatamatu, suutmata elu võtta nii, nagu see oli. Võib-olla sellepärast, et see hollandi tüdruk oli ainus laps ning ema oli ta oma ahviarmastusega lootusetult ära hellitanud ja ta oli harjunud oma tahtmist saama. Temaga sõbraks saanud, oli Loveday küsinud, miks Rimada tahtis õeks saada – ja pealegi veel mitte oma kodumaal. Neiu rääkis talle, et ta hooldaja oli selle kõik korraldanud – see

oli üks tema meessoost sugulane, kellele, nagu Rimada vihaselt teatas, meeldis panna teda tegema asju, mida ta ei soovinud.

„Sa siis ei tahtnud õeks saada?“ oli Loveday küsinud.

„Muidugi tahtsin,“ ütles Rimada ägedalt, „aga siis, kui ma ise seda soovin, ja mitte tema. Oli üks noor-mees, kes tahtis minuga abielluda, ja mina mõtlesin, et see oleks tore, aga Adam ei lubanud, niisiis ma ütlesin talle, et tõmbun maailmast tagasi ja minust saab õde, ja ta korraldas selle kõik nii kiiresti, et mul polnud aega meelt muuta.“ Ta vaatas Lovedayd, sinised silmad täis nõrdimust, ja Loveday ütles: „Oh, Rimmy, täielik jama – keegi ei saa panna inimesi tegema seda, mida nad ei taha, tänapäeval mitte.“

„Adam saab,“ ütles Rimada, „kuni ma olen kaks-kümmend viis.“

Praegu silmitses Loveday Rimada tormilist ilmet ja pani hommikumantli selga. „Mis toimub?“ küsis ta. „Ära ütle mulle, et Suur Bertha oli jälle sul turjas kinni?“

Suur Bertha oli ülevaataja operatsiooniplokis, kus Rimada vastutas naiste kirurgiapalati eest.

„Palju hullem,“ sosistas Rimada. „Asi on Adamis.“

Loveday võttis juuksenõelad juustest välja ja lasi pak-sul juustekardinal mööda selga alla langeda. „Kuule,“ ütles ta. „Mul oli pärast kella kahte hullumeelne aeg – kas me võiksimme tassi tee juures rääkida?“

Rimada kahetses kohe. „Ma olen nii isekas,“ ütles ta toonil, nagu öeldakse, kui omaenda juttu ei

usuta. „Teeme teed, ma käin ülema kontoris ja küsin võileibu.“

Loveday läks teed valmistama. „Tee seda,“ soovitas ta. „Sina oled see, kes saab mille tahes Vana Mossy käest kätte.“ See oli tõsi – võib-olla sellepärast, et Rimada oli kogu elu oodanud, et ta soovid täidetakse kohe, kui ta need välja ütleb, seda ka tehti, ning Vana Mossy oli aru saanud, et ei ütlemine oleks vaid ajaraisk. Teed kannu mõõtes mõtles Loveday, et Rimadal on ülbe maneer, kui ta soovib oma tahtmist saada – ei, mitte ülbe, parandas ta end, lihtsalt kindlustunne, et keegi ei ütle talle ära.

Ta tõi teekandiku oma tuppa ja leidis Rimada juba eest, lubatud võileivad taldrikul ja krõpsupakk nende kõrval.

„Kust sa need said?“ küsis Loveday.

„Ma küsisin Vanalt Mossylt.“ Rimada naeratas võidukalt. „Ma saan kõik, mis ma tahan,“ teatas ta ilma igasuguse kahtlusega. Ta nägu läks pilve. „Välja arvatud siis, kui see kohutav Adam seda ei soovi.“

Loveday jõi teed ja hammustas võileiba. Võileibu oli palju, kõik juustuga, ja teekann oli samuti suur. Ta lõdvestus, tõmbas jalad voodile enda alla, lisis tee sisse veel suhkrut ja ütles lühidalt: „Räägi.“

„Ma olen Terrysse armunud,“ alustas Rimada ja see avaldus ei tulnud Lovedayle üllatuseks – Rimada armus peaaegu monotoonse sagedusega.